

Alina Beiu-Deșliu

Versuri pentru doamna regină

Editura Ideea Europeană
2012

Colecția: POESIS
Coperta colecției: Cristian Negoii

Lector: Aura Christi
Tehnoredactor: Alexandra-Alina Ionescu

Editura Ideea Europeană
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, Romania
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

Anul apariției: 2012
Ediție Digitală PDF
ISBN 978-973-1925-69-1

Copyright © 2012 Ideea Europeană

Această carte în format digital (eBook) este protejată prin copyright și este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informației, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

Cuprins

PREFAȚĂ	6
INSCRIȚIE ÎN OGLINDĂ.....	11
INSCRIȚIE ÎN OGLINDĂ.....	12
CEL CE CAUTĂ	13
CUVINTELE.....	14
IATĂ DEGETELE	15
VARIANTĂ.....	16
SIRENE	17
LORELEY	18
AMURG.....	19
NOAPTEA.....	20
AMNEZIE	21
O SEARĂ CIUDATĂ.....	22
SĂ DĂM UN BAL	23
VERSURI PENTRU DOAMNA REGINĂ.....	24
SIMȚEAM O STRĂLUCIRE	25
CÂNȚI DE PARCĂ AI VREA SĂ MORI	26
EA CÂNTĂ	27
CÂNTECUL MEU	28
PĂSĂRI ALBE	29
CÂNTĂ AȘA ÎNCÂT SĂ ARDĂ TOTUL	30
ERA AICI	31
MUSIQUE.....	32
CONTRAPUNCTUL	33
TOATE UȘILE.....	34
N-O ÎNTÂLNEAM	35
DESCÂNTECUL.....	36
POATE	37
DE CÂND M-AM DEPRINS CU MOARTEA.....	38
ZADARNIC.....	39
39 ^o	40
FĂPTURI.....	41

UN MICROFON	42
MICROCEFALI	43
FEMEIA IDEALĂ.....	44
O PATĂ DE VOPSEA	45
MAI AM DE PLĂTIT	46
CÂNTEC	47
DESPRE VIKING, DESPRE GRAAL	48
NUMELE ÎNGROPAT	49
SE AȘTERNUSE.....	50
NEMIȘCAT	51
ÎNTRE NOI.....	52
DIN CÂND ÎN CÂND	53
GRAALUL PIERI	54
UNUI STRĂIN.....	55
LA RĂSPUNSUL ORACOLULUI	56
ATÂT DE DEMULT.....	57
ÎNCET	58
STRĂBĂTÂND APA	59
„NU”	60
AȘ MAI AVEA DE-ALES	61
TE PORȚI CU GRIJĂ	62
NU-MI SPUNEȚI	63
N-AȘ FI CREZUT	64
SĂ NU TE ÎNCREZI	65
BĂRCILE MELE.....	66
NIMENI, GRĂBIT	67
NIMENI, PLECTISIT	68
NIMENI, ÎNTR-O DOARĂ	69
AERUL	70
DINCOLO DE TOATE.....	71
DINCOLO DE MUZICĂ.....	72
DINCOLO DE ACESTEA	73
DINCOLO DE VORBE	74
DINCOLO DE TIMP	75

*Nu te teme de vorbe! Le voi lua pe toate asupra mea, ție
rămânându-ți doar calea netedă a tăcerii.*

PREFAȚĂ

La cel de-al doilea volum de poeme, intitulat „*Versuri pentru doamna regină*”, Alina Beiu-Deșliu nu face altceva decât să-și continue „lucrurile” care „încep dinăuntru... dincolo de singurătate” și mai ales „dincolo de cortină”, deoarece „...jocul acolo continuă”, cum afirmase în volumul *Dreptul la singurătate* apărut anterior la Cartea Românească, în luna mai 2004.

Absolventă a Conservatorului „Ciprian Porumbescu” din București, membră a Uniunii Scriitorilor din România, a debutat în 1989 cu volumul de proză scurtă *Telefiecțiune*, publicând apoi traduceri din limba franceză (peste 14 volume – André Malraux, Jean Baudrillard, Julien Green, Vlaicu Ionescu ș.a.).

Au urmat ani grei de viață și rătăciră, trecând printr-o „vamă de patimi” până când a „devenit chintesența tăcerii”, căutându-se pe sine „...într-o oglindă strâmbă”, apoi refugiindu-se în „Mirajul scrisului”, explodând pe neașteptate, în constelația feminină de la începutul acestui mileniu, cu fulgurația unor diamante de cele mai înalte carate, împrăștiate cu nonșalanță în cele două volume de versuri ale sale.

Chintesența acestui ultim volum se poate reduce, de la bun început, la un singur vers antologic, din capitolul *Versuri pentru doamna regină*, „...aș vrea să mor de tot, /Sunt singură și nu am nici o vină!”, constituindu-se parcă într-un strigăt de ajutor (sau disperare) spre un univers al nimănui, în care ar trebui „să dăm un bal în cinstea nepăsării!”, confirmând încă o dată concepția existențialistă a lui Jean-Paul Sartre, care afirma: „Omul se naște singur; cei vinovați de trecerea lui prin lume nu-și recunosc vinovăția, ci, dimpotrivă, îi construiesc și-i întrețin infernul cotidian”.

În ambele volume ale poetei se simte anxietatea și nesiguranța existențială a lumii moderne, e „la răscruce de vremuri”, în care este „trădată vama libertății posibile” când „ecourile se clatină primejdios” și „ne îngenunchează zilnic”, până a ne „ucide din mers” iar „...adevărurile rămân acolo departe”, confirmând o altă teză, de data aceasta a lui Heidegger, în care existența noastră apare ca o „perpetuă cădere”, („Tăcerea cădea peste mine” sau „...se prăbușea tăcere peste tăcere/ Și iarăși lumină peste tăcere”), așa cum afirmă autoarea.

Alina Beiu-Deșliu, prin parcursul său fortuit, se situează în categoria marilor „întârziați” ai poeziei noastre, cum au fost, la vremea lor, Ileana Mălăncioiu, Leonid Dimov sau Gellu Naum, dovedindu-se încă de la început, întocmai ca predecesorii săi, o voce inconfundabilă și un model poetic feminin cu o structură sufletească neobișnuită.

Ceea ce îi conferă o notă aparte este lipsa structurii epice a poemelor, evitarea simplității în exprimare, tensiunea trăirilor ajunsă uneori până la paroxism, dezinvoltura defulărilor, franchețea și mai ales farmecul frânturilor de cuvinte simulând șoapta și liniștea, refuzul patetismului, aerul enigmatic și misterios care face ca tăcerea să se traducă prin umbre și ecouri în poezii scurte, uneori de dimensiunile unor haiku-uri.

Să încercăm, așa cum spune Gabriela Adameșteanu, „să punem pe tarabă” itinerariul poetic al acestui volum, făcând de fapt o incursiune în universul trăirilor Alinei Beiu-Deșliu.

Capitolele, prin succesiunea lor, dau impresia că urmăresc cronologic evoluția frământărilor sale.

În „Inscripție pe oglindă”, cu care își începe volumul și care pare să coincidă cu adolescența sa, poeta exprimă o perpetuă căutare spre sine însăși, mărturisind:

„Se caută un suflet pe el însuși
Într-o oglindă strâmbă, unde-i veșnic
Amantul care crede că iubește,
Amanta care crede că-i iubită,
Bătrânul poate crede că trăiește
Cel tânăr poate crede că se stinge”

rămânând dezamăgită de narcisismul celor care „se caută într-o oglindă strâmbă” care le reflectă numai imaginea propriilor iluzii, conform principiului lui Plotin (*Eneade*), care susținea că imaginea unei ființe este făcută să primească influența propriului său suflet.

Dezamăgirea ia proporții în *Cel ce caută* cu sete viața din ipostaza statică, precum o „Singură, atentă piatră vie” care nu-și mobilizează energiile ca să se smulgă „din rădăcini” rămânând în continuare „pe mal”, unde își consumă zadarnic „cuvântul rar în cercuri de tăcere”, poeta trecând pe lângă el, precum Ofelia „cu trup străin... cu suflet transparent” ca o apă, neputință pe care o încearcă și în „cuvintele” care „se-aștern în voia țărâni... până-n malurile-limită ale degetelor” și care „În zadar se învârt, pe rând / Odată cu pământul, / Fiindcă nicicând n-am cunoscut / Același răsărit”, cuvinte fără „pic de milă în consoanele aspre adunate într-o singură vorbă... privindu-te din lunga lor tăcere” frânând, prin topica lor, elanul poetei de a se exprima în toată amploarea sa. (*Iată degetele*).

Uimirea îi crește, de asemeni, când descoperă lascivitatea legendarelor sirene care „Privesc iubirea tot mai de departe” „cu inima de apă”, și fascinanta *Lorelay* care „stătea pe stânca goală cu trup suav de fum”, simbolizând seducția distructivă ca un joc erotic de victimizare.

Neregăsindu-se cu adevărat pe sine în „oglindea strâmbă” a vieții, poeta își caută alinarea în splendoarea fără de seamă a naturii, cu țipătul său biruitor de frumusețe („păuni de lumină”) care face ca „și aerul să ia forma vocii”, dar, derutată de experiența anterioară, devine circumspectă chiar cu un amurg – „Pe-o vreme roșie de toamnă” – care „nu era decât o mască” ce întindea „lațuri perfide” aparținând unei abstracte regine a nopții polare, pe când numai „Noaptea este gelozia deplină care ne apropie brusc”.

Percepția realității o determină să exclame: „O seară atât de ciudată / N-am mai trăit niciodată”, conferind o nemeritată apreciere unei seri banale de cartier, de genul tristețelor provinciale ale lui George Topârceanu.

Și concluzia acestor experiențe, care i-au distorsionat intuiția metafizică, o exprimă prin butada dorințelor și pasiunilor expirate, afirmând că ar trebui „să dăm un bal în cinstea nepăsării / Tărâm fără pasiuni, fără speranțe”.

O etapă hotărâtoare în modelarea sensibilității sale artistice a constituit-o educația muzicală primită la Conservatorul „Ciprian Porumbescu” din București, căreia îi consacră cel de-al doilea capitol din acest volum, intitulat *Versuri pentru doamna regină*.

Își dă seama că nu se poate întoarce „cu mâna goală”, la „doamna regină a muzicii”, care și-a lăsat amprenta asupra întregii sale ființe, ca „un semn de boală” strălucindu-i pe frunte.

Spiritualitatea muzicii face „să roiască îngerii în jur”, „să se adune șerpilor în grădină” și să cadă „luceferi peste noi”, implorând-o: „Doamnă regină, / Întoarce-te, aș vrea să mor de tot, / Sunt singură și nu am nici o vină!”

Patetismul acestei invocații poate intra într-o competiție cu tot ce s-a scris până în prezent în acest domeniu.

În continuare, „doamna regină” a muzicii „...cântă, cu glasul pe mâinile mele / Curgând ca un râu de argint” iar poetei îi este teamă „să fac vreo mișcare / Să nu se trezească din cânt”, să nu impieteze atmosfera onirică prin care cântecul capătă acea puritate de cristal care îi încălzește sufletul până la incandescența de nesuportat care o determină să urle: „Nu mai cânta!”. (Dar și pe aceasta nu o face decât în gând.)

Poeta se identificase cu muzica, acompaniind-o cu cântecul ei, care „se stinsese”. „Tăcerea cădea peste mine” când „a-nceput / Cântecul doamnei regine” revitalizând-o („simțeam că nu mă mai doare nimic”) și ne-maipăsându-i că s-a „prăbușit / Lovită de o mare tăcere”.

Simțea că muzica o înălțase „spre păsările albe” care-i „luminară ochii / Ca fulgerarea lunii pline”, îndem- nând-o „să ardă totul, / Arde-mă în cântec și pe mine”, atingând paroxismul dăruirii supreme.

Acea contopire totală cu muzica, mergând până la negarea eului său, este realizată magistral în versurile:

„Era aici și alături, și-n mine,
De la călcâie până în gând,
Eram și cântecul doamnei regine,
Eram și cel ce-o ascultă cântând”.

Din toposul muzicii clasice, poeta a fost trezită de muzica abstractă și atonală în poezia *Musique*: „Era o posibilitate abstractă / Ce nu-și găsea loc / Decât în Euclid”, muzică cu tendințe de dominație cromatică: „E o iluzie c-am fost vreodată / Do-Mi-nați de sunet”, unde „Dumnezeu și imaginația sunt una”, asemuind-o cu „O umbră de sunet... asemeni / Unei noi cunoașteri a RE-alității” pe care tehnica dodecafonișmului o folosea spre a exprima halucinațiile, depresiile, groaza sau imaginile fantastice, ca metodă subordonată unei concepții generale mai realiste.

În *Contrapunctul* o incomodează acele „multe reguli” care „ne atrag molcom pașii, un întreg sistem de a-mi răni gleznele / înconjurând-le cu lauri”, apreciind în același timp felul „subtil de-a învăța... acest joc al contrapunctului”, născut la începuturile stilului polifonic, care „întotdeauna pe măsură” contopea două linii melodice într-un tot organic, așa cum de altfel poeta s-a contopit cu *Doamna regină*.

Numai că viața, în cruditatea ei, nu i-a iertat nimic, deoarece i s-au închis „Toate ușile” și romantica doamnă regină a muzicii, Eden al desăvârșirii, plecase.

„Numai eu dansam înainte / Știind că nu am nici o vină”, pentru că nesăbuita poetă făcuse imprudența de a pune „petale de crini sub tălpile doamnei regine”, act de neiertat, de a cruța iubirea vie, care apăruse, de marșul acaparator al muzicii.

„Era întuneric și tot mai dansam”, cu speranța că va fi înțeleasă și iertată, într-un dans cu rezonanțe haciaturiene, când tăcerea capătă sonoritatea decibelică a unei prăbușiri „peste altă tăcere” și apoi „iarăși tăcere peste lumină” așteptând „să cadă doamna regină” care nu a avut puterea de a aprecia gestul protector: „Când aperi o inimă vie / De cântecul doamnei regine”, cântec monstruos de posesiv, călcând în picioare totul, inclusiv inima poetei.

Despărțirea a fost definitivă, poeta constatând: „N-o întâlneam niciodată / Pentru că ea se știa așteptată / Sau fiindcă mă știa așteptând”, ipostază tipic feminină de a nu face primul pas, invitând-o cu sarcasm: „De te-am pierdut cu cântec cu tot / Întoarce-te la loc în vitrină!”, deși cântecul ei „rămăsese prea adânc în mine / Înfipt în glas ca un cuțit în rană”.

Încercând să uite durerea nemeritului despărțiri, Alina Beiu-Deșliu s-a „deprins cu moartea, / Parcă mă simt mai bine/... Zadarnic încercă mereu să mă cheme / Cântecul ei fără cuvinte”, declarând cu candoarea unei copile supărate la joacă:

„Doamnă regină, cântecul minte,
Nu-i deloc adevărat că mă doare.
Chiar dacă ți-aș spune că te iubesc
Să nu crezi, doamnă regină!”

Și, ca joaca să fie deplină, după ce tema muzicii deseori a făcut pereche cu moartea, poeta simte nevoia unei destinderi, într-un registru afectiv ludico-parodic „de-a râsu-plânsu”, ca la Nichita Stănescu, realizând-o, și spre satisfacția noastră, prin șapte „scherzo”-uri poetice de dimensiunile unor haiku-uri, în capitolul 390.

Dar memoria durerii revine în capitolul *Despre viking, despre Graal*, prin versurile: „Numele îngropat în taină sub prag” / „înflorește noaptea ca un crâng de măslini” într-o „liniște ciudată” stingând orice percepție, până și „tragerea pe roată” și chiar gustul primordial al vieții („gustul fructului care-mi fusese adus”) amintindu-ne de poemele Ilenei Mălăncioiu sau ale Carolinei Ilica.

Atenuarea durerii se poate realiza numai stând „Nemișcat, ca să nu te mai doară”, iar așteptarea devine o „tăcere peste tăcere / Nimic nu-mi mai da, nimic nu-mi mai cere”, transformând-o în final într-o „statuie de gheață” indiferentă „când se-apropie și haita / Cu ochi și glas de foame” ce „se-adună lângă mine, adulmecă îndelung”, poeta renunțând chiar și la instinctul de conservare („fiindcă nu-i alung”).

Nici amintirea celor dispăruți, semantizată prin potirul sfânt, nu a putut dăinui, deoarece „Graalul pieri de cum l-am atins / Nu l-am putut mângâia”, „Nu am știut că și moartea se ia”.

Într-o derută profundă și dramatică, după un parcurs prin viață în care nu și-a găsit împlinirea, Alina Beiu-Deșliu își dedică toate resursele afective de care mai dispune ultimului destinatar, *Unui străin*, cu singura avuție care i-a rămas: „rana” ce „poate fi podoabă”, după ce, în prealabil, se adresase oracolului, care de fapt i-a accentuat anxietatea hamletiană între umbră și trup, între moarte și viață.

Și poeta alege viața, chiar dacă sensul ei a căzut în derizoriu, fiindcă identitatea celui „ce trebuia să vină” (ca mult așteptatul Godot al lui Samuel Beckett) și-a pierdut atributele investite „nu-mi mai păsa dacă era chiar El sau altcineva”, deoarece „rămas-am oglinzilor tot mai străină”, sperând a se lumina în ultimul ceas de o „altă înțelegere”... „înțelegeam altfel aceste vorbe care te lumineau, iubirea mea”, concluzionând: „pot fi cea mai frumoasă vietate singură”.

Iar dragostea multașteptată se consumă în poezia erotică *NU* unde cochetează cu răspunsul „NU... dar nu mă credea / Curând am început să cred și eu... apoi am spus DA” (cu o tipică insinuare feminină), „crezând că e altcineva”.

În poemul magistral *Aș mai avea de-ales* poeta conștientizează că s-a grăbit, că mai putea aștepta și că se dăruise altcuiva numai din teama „de luptele ce s-au dat pentru tine” și că „te voi pierde, poate, în curând,” și își face curaj pentru că „teamă din lecția de iubire lipsește,” așa că „stau din nou în fața ta, / deși în fața mea nimic nu mai este”.

Și teama poetei se adevărește, pentru că în curând descoperă că iubitul „atât de sigur de el” încât poate fi luat drept „unitate de măsură” se împiedică „în propriile sale amintiri” și că se poartă „cu grijă / ca pe un vas de mare preț”, intuind această fragilitate ca pe o mare primejdie care poate face ca nimic să nu se sfârșească „așa cum ar trebui”.

Intuiția crepusculului se împlinește deoarece iubitul său „nu vrea să moară” opunându-se cu toată rezistența sa unei morți care „nu se termină niciodată”, iar poeta rămâne atât de singură „încât

nu-l pot dărui nimănui pe acest mort”.

Și ca absurdul să fie definitiv împlinit, rămasă singură pe autostrada vieții, un oarecare „Nimeni, grăbit, în întuneric... plictisit și fără mânie... împiedicându-se de umărul meu stâng” o va „ucide din mers, înșirându-mă pe marginea drumului”, ca apoi un alt „Nimeni, într-o doară, mă ridică de jos”, scoțându-i „un ochi de înger care râde” și „apoi plânge”.

Experiența traumatizantă și absurdă, derulată uneori într-o atmosferă kafkiană, se resimte și în ultimul capitol din volum, intitulat *Dincolo de toate*, ca un bilanț al zădărniceii, care începe cu poezia *Dincolo de muzică* unde „pianul mi te aduce ca un râu pe care plutești tu singur”, continuând cu *Dincolo de acestea* în care „ceea ce cântă e doar nisip... în ritmul pașilor, umbra mea e ecoul, / Dar pentru cine arde noaptea?”, întreabă poeta, ca o lebedă sfâșiată, pentru că „Prin apa oglinzilor va curge sânge”.

Autoarea conștientizează că „Dincolo de vorbe, înțelesul lor dăinuie altfel” iar „Adevărurile rămân acolo, departe”, mai ales *Dincolo de timp*, ultimul poem din volum, prin care poeta simte că se va reintegra în singurătatea și ordinea cosmică, unde „Un gong de bronz răsună, / eco din alte spații,” iar sufletul i se va înălța ca un „stol de păsări triste” și „în urma vremii”, vor rămâne „elastice, bizare trupuri ale liniștii” eterne.

Întreaga pledoarie a Alinei Beiu-Deșliu vine să completeze concepția tragică a lui Jean-Paul Sartre, care considera că „omul se naște singur”, la care poeta adaugă și concluzia că de fapt „trăiește și moare tot singur”.

Raporturile dintre cuvinte îi conferă poemelor sale conotații metafizice derulate într-o muzică enigmatică a liniștii și tăcerii, fiecare cuvânt scris având parcă viața și destinul său (ca în poemele uruguayenei Delmira Agustini), brodând misterioase asociații greu de tradus chiar în limba română, ceea ce m-a determinat să le las să zburde singure, citându-le deseori pe acelea cărora nu le-am găsit corespondentul în dicționarul meu sărac în sinonime.

Poemele Alinei Beiu-Deșliu au o densitate și un dramatism care refuză tiparele obișnuite ale feminității, fiind încărcate de un lirism convulsiv care explodează deseori cu farmecul spontaneității imediate, alteori cu delicatețea și fragilitatea disimulărilor, care printr-un inexplicabil algoritm, dezvăluie mai mult decât acoperă mesajul poetic, creând o atmosferă gravă de filigran incomprehensibil la prima lectură, dar care se limpezește treptat, pe măsura repetării, în toată splendoarea, obligându-l pe cititor să se întrebe, în final, dacă singurătatea poetei este o simplă izolare sau o formă de apărare a libertății sale câștigate prin suferință.

Valeriu Cușner

INSCRIȚIE ÎN OGLINDĂ

INSCRIȚIE ÎN OGLINDĂ

Se caută un suflet pe el însuși
Într-o oglindă strâmbă, unde-i veșnic
Amantul care crede că iubește,
Amanta care crede că-i iubită,
Dantelele de spumă de pe valuri,
Inscripția cu cretă de pe ziduri...

Se caută un suflet pe el însuși
Într-o oglindă aburită-n care
Bătrânul poate crede că trăiește
Cel tânăr poate crede că se stinge.

Dar nu se poate crede că există
Ce ai văzut privind din întâmplare
Într-o oglindă aburită-n care
Se caută un suflet pe el însuși...

CEL CE CAUTĂ

Mi-e sete, în curând găsi-voi viață!
Se ghemuia durerea în mâna ta abstractă
Sterp.
Singură, atentă piatră vie,
N-ai încercat să-ți ieși din rădăcini,
Din orizontul îngrădit cu garduri.

Îngăduie să trec pe lângă tine
Cu trup străin, în care nervi se-alungă,
Cu suflet transparent.
Mi-aduc aminte,
Nu-i bine să rămâi pe mal, stingându-ți
Cuvântul rar în cercuri de tăcere.

CUVINTELE

Un cer rămas la fel de-nalt
Se colora lugubru cu tăcere;
Fără folos se destrămau lozinci,
Un lan de grâu contrazicea
Părerile noastre de vară.
Până-n malurile-limită ale degetelor
Cuvinte se-aștern în voia țărâni,
Unde viața ca un număr
Urnește-n creșteri vaste
Jumătate soare, jumătate noapte.
În zadar se învârt, pe rând,
O dată cu pământul,
Fiindcă nicicând n-am cunoscut
Același răsărit, împreună apusul,
La fel cucerită lumina.

IATĂ DEGETELE

Iată degetele cu grai de fildeș
privindu-te din lunga lor tăcere.

Nu-i pic de milă în consoanele aspre
adunate într-o singură vorbă
ce crește alături ca un copac.

VARIANTĂ

Nu-i pic de milă în consoanele aspre
adunate într-o singură vorbă.

Iată degetele cu grai de fildeș
privindu-te din lunga lor tăcere
care crește alături ca un copac.

SIRENE

Sirenele cu inima de apă,
Cu zeci de ochi de Argus, translucizi,
Și plete verzi în piepteni grei de stâncă
Nu știu dacă îmbătrânesc,
Dar, existând de-atâta vreme,
Privesc iubirea tot mai de departe,
Fără păreri de rău, și, mai ales,
Fără dorință de apropiere.

LORELEY

Nu vreau să-mi amintesc. Aici,
De multe ori, stătea pe stânca goală
Cu trup suav de fum, zadarnic sprinten,
A cărui umbră în amurg
Semăna cu un nor,
Iar drumul soarelui murea în ochii ei...

AMURG

Culoarea verii se repetă-n iarbă
Pe-o vreme roșie de toamnă.
Ploua uscat cu grindină de frunze.
În salturi ce-l bălțau cu dungi de tigru
Un țipăt alerga până la noi
Și aerul luase forma vocii,
Iar vocea nu era decât o mască,
Abstractă regină a nopții polare
Fără vină dansând; păuni de lumină
Cu zeci de culori cristaline,
Pe când numele ei, elastică vamă,
Spre lațuri perfide punți noi ne-ntindea.

NOAPTEA

Noaptea este gelozia deplină
care ne apropie brusc
încearcă să crească liane de sticlă
luna cade ca un zâmbet rotund
pe cerul somnului tău
acoperindu-ți bronzul
cu solzi de aur.

AMNEZIE

În miezul frunții tale
pleoapa se-nchide ca o copertă,
fără anestezie,
peste privirea ta bilingvă,
îmbrăcată în iederă
ca un copac absurd.

O SEARĂ CIUDATĂ

Treceau pe stradă oameni mulți:
Turiști în blugi, țigani desculți...
Stăteam în stație de mult, ploua...
Pe geam, de la etajul opt,
Veneau arome de măr copt
Și felinarul lumina. Ploua.
Prin ceață, raze de neon
Se risipeau. Un telefon
Aproape, undeva, suna...
...O seară atât de ciudată
N-am mai trăit niciodată.

SĂ DĂM UN BAL

Să dăm un bal în cinstea nepăsării,
Tărâm fără pasiuni, fără speranțe...
Îl port în mine-așa cum se ascunde
În somnul Julietei bărbatul Casanova
Când sângele ajunge ochi de mare,
Sclipind în solzi de vietăți prelungi.